

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **W. K.**, zast. JUDr. Jiřím Běleckým, advokátem se sídlem Vysoká 267/1, Rakovník, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2008, č. j. 87268/2008/KUSK, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2011, č. j. 9 Ca 65/2009 - 53,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2011, č. j. 9 Ca 65/2009 - 53, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2008, č. j. 87268/2008/KUSK **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 8 640 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Běleckého, advokáta se sídlem Vysoká 267/1, Rakovník.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 19. 8. 2011, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2008, č. j. 87268/2008/KUSK. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Městského úřadu Rakovník, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán“) ze dne 3. 4. 2008, č. j. OŽP/1008/2008-01R, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku ochrany zvířat proti týrání podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona č. 246/1992 Sb., o ochraně zvířat proti týrání, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně zvířat“) porušením § 11 odst. 2 zákona o ochraně zvířat tím, že dne 30. 8. 2007 v 10:00 hod. až 11:00 hod. a dále v dalších dnech, dle fotodokumentace, nezabezpečila chovná zvířata. Za uvedený správní delikt byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Kasační stížnost

Stěžovatelka označila jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatelka předně vytýká městskému soudu, že v předchozím řízení nesprávně posoudil právní otázku, jestliže dobu spáchání deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považoval za dostatečně určenou. V této souvislosti se stěžovatelka domnívá, že výrok rozhodnutí správního orgánu je nesrozumitelný a rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Je přesvědčena, že ve výroku správního rozhodnutí musí být jednání žalobkyně jednoznačně vymezeno tak, aby bylo zřejmé, jakého skutku, resp. dílčích útoků se měla dopustit. Každý jednotlivý útok by dle jejího názoru měl být časově specifikován tak, aby bylo patrné, v jaký den a hodinu mělo k protiprávnímu jednání dojít. Nepostačuje tedy jen odkaz na důkaz (fotodokumentaci) či odůvodnění rozhodnutí.

Dále namítla, že správní delikt na úseku ochrany proti týrání zvířat podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zvířat je nutné posuzovat s ohledem na zavinění subjektu a městský soud tedy dospěl k chybnému závěru, že je jako správní delikt založen na principu objektivní odpovědnosti. V této souvislosti poukázala na poznámku pod čarou vztahující se k uvedenému správnímu deliktu, která odkazuje na ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném pro projednávanou věc, z čehož dovozuje vůli zákonodárce posuzovat u předmětného správního deliktu zavinění.

V této souvislosti namítla, že ve správním řízení nebyl zjištěn skutkový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, neboť správní orgány jako nedoložené a účelové označily její tvrzení, že svá zvířata zabezpečila proti úniku dostatečně, a musela být proto někým vypuštěna. Správní orgány však tuto verzi neprověřily a stěžovatelka byla shledána vinou pouze na základě neprůkazné fotodokumentace, písemného vyjádření starostky obce Děkov, stížnosti 17 občanů obce, společnosti CHMELEX, spol. s. r. o. (konkurenční subjekt vůči stěžovatelce) a Honebního společenstva Děkov. Ani jeden z těchto subjektů však nebyl vyslechnut jako svědek. Stěžovatelka je současně přesvědčena, že v zájmu

úplného zjištění skutkového stavu nebylo její povinností výslech svědků navrhovat, to měl učinit správní orgán z úřední povinnosti.

Závěrem stěžovatelka vytýká městskému soudu, že se nijak nevypořádal s její žalobní námitkou, ve které namítala, že jí byl správním orgánem trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný svého práva vyjádřit se k obsahu kasační stížnosti nevyužil.

III. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že správní orgán zahájil dne 14. 2. 2008 se stěžovatelkou řízení o spáchání správního deliktu podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zvířat porušením ustanovením § 11 odst. 2 tohoto zákona, a to na základě sdělení Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj ze dne 5. 2. 2008. V uvedeném sdělení Krajská veterinární správa na základě stížnosti Obecního úřadu Děkov a Obecního úřadu Jesenice na volně pobíhající zvířata a po posouzení předložených důkazů současně uvedla své odborné vyjádření ve smyslu ustanovení § 24a odst. 5 zákona na ochranu zvířat, že stěžovatelka porušila ustanovení § 11 odst. 2 zákona o ochraně zvířat tím, že neučinila opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat.

Po provedeném ústním jednání vydal správní orgán rozhodnutí, ve kterém stěžovatelku uznal vinnou ze shora uvedeného správního deliktu. Ve svém rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že u velmi častých úniků, které dokládají fotodokumentace (10 případů) a podpisy 17 občanů a zástupce společnosti CHMELEX, spol. s r. o., kteří si stěžují na volně pobíhající zvířata, není prokázána skutečnost, že zvířata byla dostatečně zabezpečena. Naopak je doloženo, že zvířata unikla a volně se pohybovala po obci Děkov a okolí. K námitkám stěžovatelky upozorňujícím na skutečnost, že k únikům zvířat mohlo dojít úmyslným zaviněním třetí osoby, správní orgán s odkazem na stanovisko Ústřední komise pro ochranu zvířat z května roku 2005 uvedl, že zákon nevymezuje, jaká opatření proti úniku má chovatel učinit, nebo jaká opatření jsou považována za vhodná či dostatečná. Únik lze tedy vykládat tak, že se jedná o vzdálení se zvířete ze sféry ovladatelnosti zvířete jeho chovatelem, kdy chovatel není schopen své zvíře ovládat a určovat jeho chování. Je věcí chovatele, jak zabezpečí, aby zvíře neuniklo.

Žalovaný rozhodnutí správního orgánu v následném odvolacím řízení potvrdil.

IV. Posouzení věci městským soudem

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ve správním soudnictví, kterou městský soud jako nedůvodnou zamítl. Městský soud se předně vyjádřil k otázce neurčitosti výroku rozhodnutí správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že doba spáchání správního deliktu je určena dostatečně, neboť předmětná fotodokumentace, která

je součástí spisu, je označena datem pořízení a pořadovým číslem; stěžovatelka od zahájení správního řízení věděla, že doba spáchání správního deliktu je takto určena a s fotodokumentací byla v rámci ústního jednání seznámena.

Městský soud nepřisvědčil dále námitce stěžovatelky poukazující na nutnost posuzování spáchaného správního deliktu s ohledem na zavinění. K tomu soud s odkazem na znění příslušných ustanovení zákona upravujících správní delikt konstatoval, že se jedná o správní delikt fyzické osoby fyzické osoby podnikatele či právnické osoby založený na principu objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti bez zavinění. Dodal, že pro naplnění této skutkové podstaty je rozhodné, že povinnost nebyla splněna, proto ani poznámka pod čarou, na kterou žalobkyně poukazuje, nemůže být vyjádřením vůle zákonodárce posuzovat u správních deliktů dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o ochraně zvířat případné zavinění chovatele.

K otázce nedostatečně zjištěného skutkového stavu městský soud uvedl, že správní orgány obou stupňů řádně zjistily stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Shrnul, že stěžovatelka v průběhu správního řízení výslech svědků nenavrhovala, z obsahu spisového materiálu pak ani nevyplývá, že by únik zvířat zavinila třetí osoba a sama stěžovatelka takový důkaz nepředložila ani jej neoznačila. Její argumentace tudíž zůstala pouze v rovině tvrzení.

Městský soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by z podstaty věci musela sama o sobě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Stěžovatelka spatřovala nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu v tom, že se městský soud nevypořádal s její žalobní námitkou týkající se zjevně nepřiměřené výše uloženého trestu. Nejvyšší správní soud považuje v této věci za nezbytné uvést, že k situaci, kdy by se krajský soud při svém rozhodování nikterak nezabýval námitkami stěžovatele, se již dříve vyslovil ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Z jeho obsahu vyplývá, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ostatně shodný názor zaujal i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 10. 1995, sp. zn. III. ÚS 55/95, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 61/1995. Okolnosti předvídané ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu nastaly i v tomto případě, neboť městský soud při svém rozhodování opomněl

předmětnou námitku řádně vypořádat. Ve svém rozhodnutí pouze konstatoval, že pokuta byla stěžovatelce uložena právem, na což nelze pohlížet jako na vypořádanou námitku týkající se nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že vzhledem k nevypořádání se s touto žalobní námitkou je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí vede vždy, i bez dalších důvodů, k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud prověřil skutkovou i právní oddělitelnost dalších námitek stěžovatelky vzhledem k obsahu napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že námitky směřují proti uceleným částem rozhodnutí, a i přes výše zmíněnou částečnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí je lze meritorně projednat.

Stěžovatelka byla v projednávané věci uznána vinnou ze spáchání správního deliktu na úseku ochrany zvířat proti týrání dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně zvířat, kterého se jako podnikatelka (chovatelka) měla dopustit tím, že porušila jinou povinnost stanovenou tímto zákonem. Touto její povinností bylo dle ustanovení § 11 odst. 2 zákona na ochranu zvířat učinit opatření nezbytná pro zabránění úniku hospodářských zvířat.

Stěžovatelka předně vytýkala městskému soudu nesprávné posouzení právní otázky týkající se náležitostí vymezení skutku, pro který byla uznána vinnou ze spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu. Zákon na ochranu zvířat (ve znění platném pro projednávanou věc) výrokové náležitosti rozhodnutí samostatně neupravuje, správní orgány proto v řízení aplikují obecnou právní úpravu obsaženou v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), platnou pro projednávanou věc. Správní řád v ustanovení § 68 odst. 2 stanoví, že *„ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 (...)“* K otázce náležitostí výroku rozhodnutí o správním deliktu se v minulosti Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, ve kterém uvedl, že *„vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu (...) vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věcí, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. (...) Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“* A dále, že *„nový správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) účinný od 1. 1. 2006 v § 68 odst.*

2 vymezuje náležitosti výroku obdobně (ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení).“ Uvedené závěry jsou plně aplikovatelné i v nyní posuzované věci. Správní orgán formuloval skutek, pro který byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu, slovy *„dne 30. 8. 2007 v 10.00 hod. až 11.00 hod. a dále v dalších dnech, dle fotodokumentace, nezabezpečila chovná zvířata*“. S ohledem na shora uvedené závěry rozšířeného senátu zdejšího soudu je zřejmé, že takto vymezený skutek ve výrokové části rozhodnutí nemůže obstát. Pouhým odkazem na fotodokumentaci obsaženou ve správním spise není postaveno na jisto, za jaké konkrétní jednání byla stěžovatelka postižena. Jinak řečeno, není zřejmé, kolik dalších úniků zvířat celkem je předmětem tohoto rozhodnutí a v jakých dnech k nim došlo. Rozhodující při vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o uložení sankce je právě pozdější nezaměnitelnost s případným dalším (jiným) jednáním, a v důsledku toho zamezení opakování postihu. V projednávané věci je zcela nezbytné určit ve výroku počet úniků zvířat a dobu, kdy k nim došlo, aby byl dostatečně vymezen předmět řízení, od kterého se odvíjí posouzení např. intenzity porušení chráněného zájmu či výše sankce, a rovněž, aby následně nebylo možno tato jednání učinit předmětem dalšího řízení vůči stěžovatelce. Dle výše citovaného výroku napadeného správního rozhodnutí však nelze jednání, za které je stěžovatelka postihována, jednoznačně identifikovat. Z hlediska určitosti výroku není rozhodné, zda stěžovatelka byla se všemi předmětnými fotografiemi zachycujícími deliktní jednání v průběhu řízení seznámena či nikoli. Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů přisvědčil námitce stěžovatelky, neboť nedodržení shora vymezených náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu představuje podstatné porušení ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], pro které měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Pokud městský soud vznesené žalobní námitce nevyhověl, jeho postup je třeba považovat za nesprávné posouzení právní otázky z jeho strany [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatelky týkající se nutnosti zohlednění zavinění při spáchání předmětného správního deliktu a s tím související námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012 - 28, uvedl, že *„jiné správní delikty jsou svojí povahou nejvíce podobné přestupkům. Na rozdíl od nich však jde o protiprávní jednání, které je zvláštním zákonem označeno jako správní delikt a tak je i posuzováno, bez ohledu na zavinění (...).*“ Stejně tak zákon o ochraně zvířat koncepčně odděluje v ustanovení § 28 delikty spáchané fyzickou osobou (přestupky) a v ustanovení § 27 delikty spáchané fyzickou osobou podnikatelem nebo právnickou osobou (správní delikty). Lze tedy dovodit, že odpovědnost fyzických osob podnikajících je v zákoně konstruována jako odpovědnost objektivní. Jinými slovy, stěžovatelka byla postižena za spáchání tzv. „jiného správního deliktu“, což je kategorie deliktů vystavěná na principu odpovědnosti za následek. Koncepce objektivní odpovědnosti za správní delikt neklade správním orgánům povinnost zkoumat zavinění odpovědné osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění psychického vztahu pachatele ke svému jednání. Porušením či nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jejich základě je porušen zájem společnosti, čímž je naplněna objektivní stránka právního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt postačí prokázání těchto porušení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 6 Ads 129/2010 - 55). Na této skutečnosti nic nemění ani odkaz na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích uvedený v poznámce pod čarou k

ustanovení § 27 zákona o ochraně zvířat. Citované ustanovení definuje pojem přestupku, který je vymezen jako „*zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.*“ Umístění předmětného odkazu za úvodní slova „správní delikt“ ustanovení § 27 zákona o ochraně zvířat naopak svědčí spíše úmyslu odkázat na vzájemné vymezení přestupků vůči jiným deliktům. Jinými slovy zdůraznit, že na skutkové jednání nebude nahlíženo jako na přestupek v případech, kdy tak stanoví zvláštní právní předpis, tj. tak, jako je tomu v případě zákona o ochraně zvířat v ustanovení § 27 upravujícím správní delikty.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že správní orgány vycházely při posuzování skutkového stavu jednak z fotografií, na kterých jsou v hojném počtu zachycena volně pobíhající hospodářská zvířata, stížností občanů obce, vyjádření starostky obce, výpovědí stěžovatelky a v neposlední řadě též z odborného vyjádření Krajské veterinární správy pro Středočeský kraj ze dne 5. 2. 2008, které je ve smyslu ustanovení § 24a odst. 5 zákona o ochraně zvířat pro správní orgán v řízení o správním deliktu závazné. Stěžovatelka v průběhu řízení samotnou skutečnost, že došlo k únikům zvířat, nezpochybnila, ani nezpochybnila, že byla ve smyslu ustanovení § 3 písm. k) zákona chovatelkou zvířat, která se volně pohybovala po obci a byla zachycena na fotografiích. Naopak v průběhu ústního jednání před správním orgánem souhlasila, že k únikům zvířat došlo.

Zjištění všech důležitých okolností ve správním řízení je povinností správního orgánu a ten je také tím, kdo určuje, jaké důkazy v řízení budou provedeny (§ 50 odst. 1, 2, § 51 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) a tím, kdo provedené důkazy v jejich vzájemné souvislosti hodnotí (§ 50 odst. 3 správního řádu). Je to právě správní orgán, kdo si činí úsudek o podkladech a jednotlivým podkladům přiznává určitou míru závažnosti, věrohodnosti a pravdivosti. Za situace, kdy si žalovaný na základě shromážděných důkazů učinil závěr, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, bylo již na stěžovatelce, aby do řízení aktivně vstoupila a sama navrhovala důkazy k prokázání jejích odlišných tvrzení. Stěžovatelka však na tento přístup rezignovala a v kasační stížnosti pouze v obecné rovině zpochybňuje jednotlivé důkazy s tím, že měl správní orgán z úřední povinnosti přistoupit k dalšímu dokazování. Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatelka v kasační stížnosti nenabídla žádnou skutkovou variantu, která by způsobila důvodné pochybnosti o zjištění skutkového stavu správními orgány, a její tvrzení zůstala pouze v rovině nesouhlasu s vyhodnocením jednotlivých podkladů. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem městského soudu, že správní orgány obou stupňů zjistily stav v dostatečném rozsahu nevzbuzujícím důvodné pochybnosti.

VI. Závěr a náklady řízení

Z všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a proto jej podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil. Zároveň vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí (viz výše), Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí městského

soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.].

V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně zruší i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto jí zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Stěžovatelka byla v řízení před soudem osvobozena od soudních poplatků, náklady jsou tedy tvořeny úkony právní služby zástupce stěžovatelky, který ve věci učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dvě písemná podání soudu nebo jinému orgánu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba k městskému soudu a kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny tři úkony právní služby, náleží stěžovatelce částka 7 200 Kč (3 × 2 400 Kč). Zástupce stěžovatelky doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny o tuto daň na 8 640 Kč.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem činí 8 640 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce k rukám jejího zástupce JUDr. Jiřího Běleckého, advokáta se sídlem Vysoká 267/1, Rakovník, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu